<u>בבית המשפט העליון</u>

ע"פ 1630/15 - ב'

לפני:	כבוד השופט י' עמית
המבקש:	מרוואן אבו גיליון
	נ ג ד
המשיבה:	מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה בתפ"ח 8086-10-14 שניתן ביום 29.1.2015 על ידי כבוד השופטים ר' שפירא, א' אליקים ות' נאות-פרי

בשם המבקש:	עו"ד רהב אופנהיימר

<u>החלטה</u>

1. המבקש הורשע על פי הודאתו בבית המשפט המחוזי בחיפה (תפ"ח 8086-10-14), בעבירות של מעשה סדום לפי סעיף 347(ב) בצירוף סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז – 1977 (להלן: החוק); מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג)(1) לחוק; ותקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק. ביום 29.1.2015 נגזרו על המבקש 10 שנות מאסר בפועל, לצד הפעלה במצטבר של שני מאסרים מותנים בני 6 חודשים, סך הכל 11 שנות מאסר בפועל. בנוסף נגזר על המבקש לשלם למתלוננת פיצוי כספי בסך 50,000 ₪, באמצעות הפקדת סכום זה בקופת בית המשפט עד יום 1.6.2015.

המבקש מערער על גזר הדין, ובד בבד עתר לעיכוב תשלום הפיצוי הכספי עד להחלטה בערעור, ולחילופין להורות על חלוקת סכום הפיצוי לשיעורים. לטענת המבקש, אין באפשרותו לגייס את מלוא הסכום לצורך פיצוי המתלוננת, בהינתן התקופה הקצרה עד למועד התשלום ושהותו במעצר תקופה ממושכת.

2. חיוב המבקש בתשלום פיצויים לקורבן העבירה מתבסס על סעיף 77 לחוק העונשין, ועל אף היותו חלק מגזר הדין במשפט הפלילי, נושא הוא מאפיינים אזרחיים מובהקים, נוכח סעיף 78 לחוק הקובע כי חיוב בפיצוי כספי הינו "כפסק דין של אותו בית משפט שניתן בתובענה אזרחית", וכך פורשו גם הדברים בפסיקה (ע"פ 1281/06 בורשטיין נ' מדינת ישראל, פסקה 19 לפסק דינה של השופטת ע' ארבל 6.4.2008); רע"פ 2976/01 אסף נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 418, 459, 465 (2002); ע"פ 8745/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 30-31 (30.11.2011)).

נוכח מאפייניו האזרחיים של הפיצוי הכספי, ועל אף הכללים הקובעים שלא ידון אדם בפלילים אלא בפניו (סעיף 126 לחוק) וכך גם בערעור (סעיף 208 לחוק), הדין אינו מחייב קיום דיון במעמד הצדדים כאשר עסקינן בבקשה לעיכוב ביצוע של רכיב הפיצויים בגזר דין פלילי (ראו החלטת השופט ע' פוגלמן, בע"פ 3190/13 ניסים פינס נ' מדינת ישראל, והאסמכתאות שם (4.6.2013) (להלן: עניין פינס)).

3. לגופם של דברים, בבחינת בקשה לעיכוב ביצוע של רכיב הפיצויים יש להתבסס על שני התנאים המצטברים לעיכוב ביצוע פסק דין כספי בהליך אזרחי, משמע הוכחה כי לערעור סיכויים טובים וכי מאזן הנוחות נוטה לטובת עיכוב הביצוע, ולשם עיכוב ביצוע רכיב פיצוי כספי, על המבקש להראות כי אם יזכה בערעורו, לא יוכל לגבות את כספו בחזרה (ראו עניין פינס, פסקה 11). ככלל, הגשת ערעור אין בה כדי לעכב ביצועו של פסק דין מקום בו הושת חיוב כספי, ומשכך, בהעדר נסיבות מיוחדות, בית המשפט אינו מורה על עיכוב ביצועו של חיוב כספי (ראו החלטת השופטת א' חיות, בע"פ 7957/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 והאסמכתאות שם (23.9.2008)).

בענייננו, אף מבלי להידרש לשאלת סיכויי הערעור, המבקש לא תמך את בקשתו בתשתית עובדתית להוכחת אי יכולתו הכלכלית לעמוד בתשלום הפיצוי, ולהוכחת הקושי בגביית כספו בחזרה מן המתלוננת, במידה ויזכה בערעורו. המבקש הפנה להחלטתה של השופטת ע' ארבל (ע"פ 6662/13 פלוני נ' מדינת ישראל (16.10.2013)), הקובעת כי כאשר מדובר בעונש מסוג פיצוי כספי, יש לתת משקל רב לנסיבותיו האישיות של המבקש, אולם בקשתו לא מלמדת מהן הנסיבות האישיות החריגות של המבקש, המצדיקות עיכוב ביצוע זה.

4. בעניין בקשתו החלופית של המבקש, להורות על חלוקת סכום הפיצוי לשיעורים, בקשה זו ראוי שתופנה למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות של רשות האכיפה והגבייה, אשר רשאי לפרוס או לדחות תשלום חוב, במידה ושוכנע כי קיימות נסיבות אישיות מיוחדות המצדיקות את פריסת החוב.

אשר על כן, הבקשה לעיכוב ביצוע נדחית על הסף, אף ללא צורך בתגובה.

ניתנה היום, ל׳ בניסן התשע״ה (19.4.2015).

ש ו פ ט

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. עכב 15016300_E02.doc
מרכז מידע, טל׳ 077-2703333 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il